

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Szerző:

Kárpáti Aurél

Cím:

Karácsonyi emlék

Hely

Idő

"1918"

Forrás:

Déli Hírlap

Személy

Bp

1918. 12. 25

(Hely)

(Idő)

(öt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. n. — Karácsonyi emlék. Püha, selyem-

fényü pára szállong a Hűvösvölgy horpadásában. Az Ördögárok mélyé most kaptja szét zárvára az este nek bókoló téli délután előbuvó, gyöngyházzsin fátyolát. Enyhén foszforeszkáló kékbe fordul a rét havas fehérje s ott, ahol őszi avar rozsdája vöröslük a fák alján, megsűrül a földi felhő, letompitva a leveletlen galliak éles kínai rajzát. Aztán fölszáll és elvész — mint távoli kedves után küldött reménytelen sóhajtás — az elborult ég tükrében, amelynek messze ereszkedő szélét fakult aranyba mártotta valaki. Csakugyan, avitt, ódon tükör ez az esteledő ég. Még sötét csorbája is látszik, ahogy a Kecsehegy mélyviolába nehezede háromszöge kihal az aljából egy arasztravalót.

Csend van.

A villák leeresztett zsalugáter-szemmel, némán gunnyasztanak. Hallgat a seprős pagony, az illedelmesre nyirott bokorsor s a kis falhid az Ördögárok fölött. Csend van. Csak a villamos kanyarodó töltése körül csirren fel olykor egy fekete rigó.

A rozoga híd farfájához dőlve, egy leány meg egy fiu álldogál. Cigaretta parázslük a szájukban: két piros, világító pont, két téli szentjánosbogár. A leány fején hetyke kis cordbársonypipka. Rózsaszín profilja minden szípantásnál felvillan. Olyan, mint a Boucher édes Vénuszfeje. A fiu egy kicsit bánatos és nyurga: Don Quijote de la Pest.

Hallgatva állnak s néha egymásra néznek. A válluk összeér, kezvüs kezük egymásba kulcsolódik. Két árva szeretők talán, akik a város kíváncsi szeme elől szöktek ide.

Most hirtelen átrepül az árok sötétjén az elhajított két cigaretta tüzes csikja. Fönn a hidon pedig összeborul a két fej. Összetapad, mintha soha elválni nem tudna, nem akarna. S mint ha a szitáló homály is reszketne körülöttük a gyöngyörüségtől, úgy állnak ott egybefonódva, egyetlen csókba s egyetlen foltba veszve.

Olyan az egész, mint valami finom, gyengéden szinezett körrajz. Szerelném karcsu aranvrámába tenni s elküldeni önnek szívesen vagy szívtelenül olvasó Névtelen kisasszony, aki átfutja ezeket

a sorokat. Karácsonyi emlékek különdégem az 1918-ik esztendőben, négy véres, üszkös, halálosan fekete karácsony után, mint a megcsufolt és megtagadott Szeretet szimbolumát. A szeretetét, békéét és boldogságét, amely talán-talán mégis ujrászületik most ezen a zürös, bus kimban vajudó világon . . .

Olyan könnyesen szép ma két egymáshoz simuló szív, mint két összebomló kicsi fűszál a forrongó Aetna krátere szélén. (Kárpáti Aurél)

szinyomda 1917.